

LIZZY

deel 1

‘Dat kun je niet menen. Is dit het? Mam... hier kunnen we toch niet wónen?!’ Lizzy Verlinden knippert met haar oogleden om te voorkomen dat de tranen die in haar ogen schieten, tussen haar lange wimpers door rollen. Haar donkere krullen vallen voor haar gezicht. Ze duwt haar handen tegen het dashboard van de auto, die haar moeder vanaf de smalle dijk het erf van de boerderij op stuurt. Lizzy merkt dat ze zich afzet, alsof ze zo kan tegenhouden dat ze verder rijden. Naar dat... dat... wat hun nieuwe huis moet voorstellen.

‘Mam, geef toe. Dit is een geintje. Toch?’ Lizzy kijkt opzij.

Haar moeder Ellen heeft wallen onder haar ogen, haar donkerblonde pieken vallen langs haar gezicht en haar mond staat strak. Ze tuurt door de vieze voorruit naar de boerderij aan het einde van het pad. De auto rolt langzaam verder. ‘Zo in het volle licht ziet het er inderdaad niet zo netjes uit,’ geeft ze toe.

‘Erg grappig,’ reageert Lizzy. ‘In het donker valt het allemaal wel mee, bedoel je?’ Ze schudt haar hoofd. ‘Dit krot gaan we echt niet nemen, mam, dat wordt niks. Keer nou maar om, dan gaan we naar huis.’

Haar moeder zucht. ‘Liz... we hebben niks meer te kiezen, dat weet je toch? Dit is ons huis. Het enige huis dat we hebben. We kunnen niet in ons oude huis blijven en ik heb geen geld voor een andere woning in Amsterdam. Wees blij dat ik dit gevonden heb.’

Lizzy slikt. Nou, blij is ze niet bepaald. Wat moet ze nou in deze bouwval midden in het niks? Ver van haar school en haar vriendinnen? Ze weet dat haar moeder weinig keus heeft, maar hier kunnen ze toch niet gaan wonen? Het valt nog mee dat er geen bordje *onbewoonbaar verklaard* op de deur hangt. 'Mam, ik meen het. Hier ga ik dus echt niet wonen,' zegt Lizzy. Ze slaat haar armen over elkaar, klaar voor de boze reactie van haar moeder.

Maar het blijft stil. Nogal lang. De stationcar mindert vaart, tot ze stilstaan.

Lizzy's moeder wrijft met beide handen over haar gezicht. 'We kunnen nergens anders naartoe, Liz. Natuurlijk zullen we hier moeten wennen, maar het wordt vast leuk.'

Leuk. Ja hoor. Lizzy draait haar hoofd en kijkt door het zijraampje. Ze voelt hoe de tranen nu toch tussen haar wimpers door glippen.

Er is hier helemaal niks te zien. Een dikke rij struiken. Slieren onkruid over het grindpad. Dat meer lijkt op een strook hard geworden modder met hier en daar wat steentjes. Achter de struiken: niks. Alleen maar lege velden en lege lucht. Geen huizen, geen kantoren, geen straten, geen grachten, geen auto's, geen winkels. Geen mensen.

Geen Amsterdam.

Lizzy blijft zitten als haar moeder uit de auto stapt. Waarom zou ze uitstappen? Ze wil niks met deze plek te maken hebben.

Ze kijkt toe hoe haar moeder een sleutel in de voordeur steekt, die halverwege de zijkant van de boerderij zit. Kennelijk doet het slot het niet goed: Lizzy's moeder bonkt met haar heup en schouder tegen de deur en prutst met de sleutel, maar de deur geeft niet mee.

Mooi, denkt Lizzy. Blijf maar lekker dicht.

Maar ze moet wel nodig plassen. Heel erg nodig. Dus opent ze ook maar haar portier en stapt uit. Misschien kan ze ergens onopvallend een plas doen in de bosjes.

Ze loopt zwijgend langs haar moeder, naar de achterkant van de boerderij. Als ze aan het eind van de muur om de hoek kijkt, ziet ze iets wegschieten achter een ander gebouw. Grijsgrauw – wat was dat? Een beest? Wat, een rat? Wel een reusachtige rat dan.

Een paar vogels fladderen luid roepend de hoge bomen in. Meteen daarna is het weer doodstil.

Lizzy blijft staan. Het voelt alsof ze wordt bekeken.

Ineens moet Lizzy heel nodig naar de wc en niet alleen om te plassen. Ze kijkt paniekerig om zich heen en dan valt haar op dat de achterdeur een paar centimeter openstaat. Lizzy grijpt de deurkruk vast, maar de deur klemt. Snel zet ze haar voet tegen de deurpost. Met een ruk krijgt ze er beweging in, zo onverwacht dat ze achterovervalt.

‘Yuk!’ Ze komt vlug overeind. Er zit bruine troep aan haar broek. Die is nieuw; haar enige broek die niet uit een zak met afgedankte spullen van iemand anders is gekomen. Ze heeft er al haar zakgeld en het geld van haar verjaardag aan uitgegeven.

Ze kijkt omlaag naar haar sneakers. Die zijn nog redelijk schoon. Waarom liggen er niet gewoon overal stoeptegels?

Lizzy veegt haar handen af aan de muur en gaat naar binnen. Ze loopt met snelle stappen door de keuken, naar de gang en ja, gelukkig, daar is een deur met een wc erachter. Gewoon binnen. Ze was heel even bang dat ze buiten in een of ander hok zou moeten.

Lizzy doet snel haar broek omlaag en gaat op de bril zitten. Net op tijd.

Als ze klaar is, kijkt Lizzy om zich heen, zoekend naar wc-papier. Nee hè... Er is niets, zelfs geen lege wc-rollhouder. Alleen ouderwetse tegeltjes op de muur, boven haar hoofd een rare bak tegen het plafond met een ketting eraan en een klein raampje dat half openstaat. En spinnenwebben. Massa's spinnenwebben.

Lizzy hoort voetstappen in de gang. 'MAM! MAM!'

'Hé, ben jij al binnen? Hoe kan dat nou?'

'De achterdeur was open.'

'Da's handig. Zeker vergeten toen...'

'Mam, ik heb wc-papier nodig.'

'Eh...' Het blijft even stil. 'Heb ik niet. We moeten nog boodschappen doen.'

'Nee hè!' roept Lizzy uit. 'Wat moet ik dan? Ik kan toch niet met een vieze kont gaan rondlopen?!'

'Nou nou, doe even rustig, zeg.' De stem van Lizzy's moeder klinkt dichtbij, vlak achter de deur. 'Ik ga een keukenrol zoeken, of zakdoekjes. Blijf jij even zitten.'

Alsof ze iets anders kan doen.

Haar moeder komt na een paar minuten terug. Ze opent de deur op een kier en schuift een pakje papieren zakdoekjes naar binnen.

Als Lizzy ze gebruikt heeft en wil doorspoelen, ziet ze helemaal geen knop. Er is geen wc-deksel en geen wc-zeepling en geen doorspoelknop. Er loopt wel een buis van de wc naar de bak die onder het plafond hangt. Daar bungelt een ijzeren ketting aan.

Lizzy geeft een ruk aan de ketting. Er klinkt gepruttel en er

sijpelt een klein stroompje water door de buis de wc in. Dan houdt het op.

Lizzy trekt nog eens, nog eens, en harder. Ze ruikt er met zo veel mogelijk kracht aan, maar er komt zelfs geen klein stroompje meer.

‘MAHAM!’

‘Ja...?’

Lizzy hoort aan haar moeders stem dat ze haar best doet om geduldig te blijven. ‘Die plee kan niet doortrekken. Er komt geen water.’

‘De hoofdkraan zal nog wel dicht zijn. Ik weet niet precies waar die zit. Laat maar, dat regel ik zo wel.’

‘Ja, dáhag. Ik laat het hier zo niet liggen. Het stinkt. En straks ziet iemand het.’

‘Zoals wie?’

‘Jij.’

‘Ik heb jouw poep jarenlang van je babybillen geveegd.’

‘Ieh! Dat wil ik niet weten. Hou op.’ Lizzy leunt met haar voorhoofd tegen de wc-deur. ‘Er is ook geen pleedeksel. Wat moet ik nou doen met die... je-weet-wel?’

‘Gooi maar in het weiland,’ antwoordt haar moeder, terwijl ze wegloopt. ‘Daar ligt nog wel meer.’

‘Ja hoor!’ Lizzy gromt, smijt de wc-deur open en achter zich weer dicht. Ze leunt er met haar rug tegenaan.

Haar moeder staat een paar meter verderop in de keuken en bekijkt de kastjes, die schots en scheef hangen. Voor sommige zit niet eens een deurtje.

‘In dit huis kun je toch niet wonen?’ vindt Lizzy. ‘Alles is oud en stuk.’

‘Het valt best mee,’ zegt haar moeder. ‘We knappen het

gewoon een beetje op.’

‘Maar ik wil hier helemaal niet wonen. Waarom kunnen we niet in Amsterdam blijven?’

‘Begrijp je dat nou nog niet?’ vraagt haar moeder een beetje moedeloos.

‘Nee,’ zegt Lizzy stug.

‘Omdat...’ Lizzy’s moeder neemt een hap adem en begint aan de opsomming die Lizzy maar niet wil horen. ‘Omdat onze straat wordt gerenoveerd en iedereen zijn huis uit moet, zodat alles kan worden opgeknapt.’

‘Mooi toch,’ onderbreekt Lizzy haar. ‘Dan hebben we straks een nieuwer huis.’

‘Alleen had ik geen woonvergunning,’ zegt haar moeder, ‘wat betekent dat we geen recht hebben om in dat mooie, opgeknapte huis terug te komen.’

‘Zorg dan dat je zo’n vergunning krijgt.’

‘Dat heb ik geprobeerd en dat is afgewezen.’

‘Huur dan een ander huis.’

‘Ik verdien niet genoeg voor een woning met twee slaapkamers en een ruimte waarin ik kan schilderen. Dat kost minstens duizend euro.’

‘Verdien dan meer.’

‘Met mijn werk verdien ik niet zo veel, de theaterwereld heeft weinig geld voor mensen die decors maken.’

‘Verkoop dan meer schilderijen.’

‘Ik zou wel willen.’

‘Betaal dan van je spaargeld.’

‘Dat is op.’ Lizzy’s moeder wrijft over haar gezicht. ‘Voor zover er ooit spaargeld is geweest.’

‘Maar hoe kan het dan dat je ineens zo’n hele boerderij kan

huren? Dat is toch veel duurder?’

‘Ik hoef maar een klein bedrag te betalen, omdat de eigenaar niet wil dat de boerderij leegstaat. We hebben geluk.’

Lizzy kijkt kwaad opzij. ‘Noem je dat geluk? We moeten ons huis uit, jij hebt geen geld en nu moeten we duizend kilometer van de bewoonde wereld in een krot wonen? Wat een geluk, zeg.’

Haar moeder opent haar mond, maar sluit die dan weer. Ze zwijgt. En eigenlijk vindt Lizzy dat nog erger dan wanneer ze al die nare dingen zegt. De afgelopen weken heeft haar moeder zo vaak niets gezegd; ze gaf zelfs regelmatig geen antwoord als Lizzy iets vroeg.

Ergens achter in Lizzy’s hoofd zegt een stemmetje dat ze misschien sorry moet zeggen, maar ze houdt haar mond.

‘Liz, ik begrijp echt wel dat je het niet leuk vindt om weg te moeten uit je eigen omgeving. En ik heb me helemaal suf gepiekerd... Ik kan ook niet ineens ander werk gaan doen. Als ik ga studeren, verdien ik intussen nog steeds niets extra en zie ik jou nog minder. En echt, ik wil niet bij iemand aankloppen voor een lening als ik niet weet...’

Ze is steeds zachter gaan praten, Lizzy kan haar bijna niet verstaan. En nu lijkt het er verdacht veel op dat haar moeder gaat huilen. Nou, daar heeft ze helemaal geen zin in. Haar moeder moet sterk zijn. En ze gaat haar dus niet troosten.

Lizzy vouwt haar armen stijf over elkaar. ‘Ik ga terug naar Amsterdam.’

Haar moeder knikt. ‘Da’s ver lopen, hoor.’

‘Dan ga ik wel met de metro.’

‘Maar het metrostation is ook ver lopen. En de tram en de trein ook. Misschien rijdt er een bus vanuit het dorp. Als je

doorloopt, ben je daar in een halfuurtje.'

'Een halfuurtje?!' Lizzy staart haar moeder aan. 'Grapje, zeker?'

Haar moeder schudt haar hoofd.

'Hoe kan ik dan ergens naartoe?'

'We zullen een fiets voor je moeten regelen. Dat komt van de week wel. Als je zo lang kunt wachten.'

Ze zitten hier echt helemaal alleen en verlaten. Lizzy voelt hoe de tranen alweer in haar ogen springen en draait zich snel om. Dan beseft ze dat ze niet naar haar kamer kan rennen. Want die heeft ze nog helemaal niet.

Met zware benen klimt Lizzy de trap op. Het is dát, of naar buiten rennen om te gaan janken. Hier boven ruikt het niet al te fris. Het is donker, koud en muf. De traptreden kraken. Even overweegt Lizzy om terug te gaan en te vragen of haar moeder meegaat. Maar dat vindt ze toch kinderachtig.

In haar eentje loopt ze verder naar boven. Er komen vier deuren uit op de overloop, twee staan er op een kier. Ze duwt de deur aan haar rechterhand verder open; van de badkamer, zo blijkt. Die ziet er ouderwets uit, maar er zit tenminste wel een bad in. Al lijkt het of het vuil van honderden jaren er stevig aan vastgekoekt is.

De deur links is van een kamer. Leeg. Een schuine wand. Een snoertje aan het plafond, waar een lamp hoort te hangen. Lelijk, verkleurd behang met domme bloemen. Een klein raam met een rafelig gordijntje. Uitzicht naar de voorkant.

De kamer ernaast is groter, met net zulk lelijk behang. Hoe kan iemand die zo'n slechte smaak heeft nou behangontwerper worden, vraagt Lizzy zich af. En wie neemt iemand met

zo'n slechte smaak nou aan als behangontwerper? Ze konden beter haar moeder vragen. Die maakt tenminste mooie dingen. Verdient ze ook nog eens iets. Lizzy trekt de deur met een klap weer dicht.

Achter de deur aan de andere kant van de overloop is net zo'n kamer als aan de voorkant, alleen staat er nog een groot ijzeren bed in, zonder matras. Aan de muur hangt een spiegel met een krullerige ijzeren rand, zoals Lizzy die vaak gezien heeft op de Noordermarkt. Er staat een kastje onder, met een deur en een laatje erin.

Die is voor mij, denkt Lizzy.

Nieuwsgierig loopt ze ernaartoe en kijkt erin. Het kastje is van binnen bekleed met gebloemd plakplastic. Er zit een plankje in, verder niets. Lizzy trekt het laatje er per ongeluk helemaal uit; het klettert op de grond. Als ze het oprapt, ziet ze een stoffen mapje, een soort enveloppe van roodbruin fluweel.

Lizzy vouwt het open en houdt het op z'n kop boven haar hand. Er glijdt een fijne ketting uit met een hangertje eraan. Ze loopt ermee naar het raam om het beter te kunnen bekijken. Het is een zilverkleurig, plat hartje. Op de ene kant staat een poezenkopje gegraveerd. Op de andere kant staan drie kruisjes onder elkaar.

Dat is gek. Als het kusjes moeten voorstellen, waarom staan ze dan onder elkaar?

Amsterdam! De drie kruisjes van het wapen van Amsterdam staan ook onder elkaar.

Lizzy gaat voor de spiegel staan en doet de ketting om. Ze kiest voor het poezenkopje aan de voorkant en de kruisjes tegen haar huid aan de achterkant. Hij valt mooi in haar hals,

vlak onder de botjes met het kuiltje ertussen. Ze denkt erover na: iemand die hier heeft gewoond, een vrouw of een meisje, hield van poezen en van Amsterdam. Was dit haar kamer? Heeft ze het hier naar haar zin gehad?

Lizzy loopt via de overloop met de versleten vloerbedekking naar de grote kamer aan de voorkant. Ze duwt de deur open en blijft op de drempel staan. Zou dit haar kamer kunnen worden?

Langzaam zet ze een stap over de drempel. Ze heeft nog nooit zo'n grote kamer gezien, bij niemand van haar vriendinnen. Dat is dan wel weer een voordeel. Al haar spullen passen erin en dan is er nog ruimte zat. Ze zou een grote spiegel kunnen ophangen en ervoor kunnen dansen. Nu ze niet meer om de burens hoeven te denken, omdat die toch zo ver weg wonen, kan haar muziek ook lekker hard. Er is zelfs ruimte genoeg om met een paar vriendinnen te dansen. Als ze een tv en een spelcomputer op haar kamer mag, kunnen ze meezingen en danspassen oefenen...

Lizzy merkt dat ze glimlacht bij het idee. Ze ziet zo ongeveer een danszaal voor zich, een halve disco... Maar dan kijkt ze weer uit haar ogen in plaats van in haar hoofd.

Er is één schuine wand. Onder het raam hangt een gekachelde wand. Het raam is stoffig, vies en grijsig in het zonlicht dat er tussen de takken van de grote boom door op schijnt. Die herkent ze nog wel: het is een kastanjeboom. Er staat er net zo een op het plein voor haar school. Nou ja, haar oude school.

Ze slikt. Dan duwt ze tegen het raam, dat met moeite open gaat, tot er frisse lucht langs haar heen de kamer in stroomt. Het ruikt naar water, maar niet zoals de grachten. Ze leunt op

de vensterbank om te zien hoe ver ze kan kijken.

Rechts zijn weilanden. In de verte steekt een kerktoren boven een bomenrij uit.

Links langs de kastanjeboom ziet ze de ingang van het erf. Voor haar ligt de dijk, iets hoger dan het erf. Een dikke rij riet. Glinsterend water. Donker, stromend water, met woonboten aan de overkant, dobberende eenden (net zulke als in Amsterdam) en slankere vogels met felgekleurde wangen. Het lijkt een beetje op iets uit een film, denkt Lizzy. Best mooi eigenlijk.

De rivier maakt een bocht, precies voor de boerderij. Aan de linkerkant kan Lizzy de stroom nog een eind volgen, tot waar het water achter een andere boerderij verdwijnt. In de velden rond de boerderij staan veel paarden. Er rent iemand naast een dravend paard en twee anderen kijken toe vanaf een hek.

Ook best mooi.

Heel in de verte ziet ze auto's, die als stipjes over de snelweg rijden. De snelweg naar Amsterdam.

Een halfuurtje rijden.

Als haar moeder het hier niet meer ziet zitten, dan zijn ze in ieder geval zo weer in de stad. Misschien over een week of een paar weken. Haar vriendinnen zijn nu toch allemaal op vakantie, er is in de stad ook niets te doen. Als ze hier een poosje blijft, heeft ze tenminste wel een cool verhaal te vertellen als ze na de vakantie weer naar haar eigen school gaat. Misschien kan ze wel een keertje paardrijden. Of varen. Of allebei.

Ergens beneden zingt haar moeder, soms fluit ze. Ze kan niet fluiten. Maar toch is het wel fijn om het weer eens te horen. Beter dan dat stille staren van haar van de afgelopen maanden.

Schuin onder zich ziet Lizzy op het pad de auto die sinds een paar weken van haar moeder is, maar die eruitziet alsof hij tien jaar geleden zijn afspraak met het sloopbedrijf gemist heeft. Hij zit volgestouwd met spullen om te klussen.

Lizzy laat haar blik door de kamer glijden. Als ze toch nog even blijft, kan ze het hier maar beter een beetje opknappen. In de winkel mocht ze aanwijzen welke kleur verf ze voor haar kamer wilde. Ze kon zich echt niet voorstellen dat ze een andere kamer zou krijgen en dus heeft ze zomaar een kleur aangewezen. Knalroze. Nu probeert Lizzy zich voor te stellen hoe die verf er op deze muren uit gaat zien. Hm, misschien best goed...

Ze moet de verf maar eens gaan halen. Maar eerst sleept ze het oude kastje over de overloop naar haar kamer. En die spiegel pikt ze ook in.

2

Lizzy schrikt op als er buiten getoeterd wordt. Eindelijk een geluid!

In een paar stappen is ze bij het raam, precies op tijd om twee auto's het pad op te zien rijden: een bestelbus en de vrachtwagen van haar oom. Ze houden stil achter de auto van Lizzy's moeder.

Lizzy's oom Steven steekt zijn arm en hoofd uit het zijraam en schreeuwt: 'We zijn verdwaald, kenne we hier een bakkie leut krije?!'

'Ja!' gilt Lizzy terug. Ze stormt de trap af, haalt haar moeder in de gang in en vliegt naar buiten.

Haar oom is uitgestapt en vangt haar op. 'Lizzypizzie! Wijfie van me!' Hij geeft haar een stevige knuffel. Daarna krijgt Ellen, Lizzy's moeder, er ook eentje.

Oom Stevens collega Pim geeft Lizzy's moeder een hand en daarna bokst hij even met Lizzy. Lizzy kent hem al een tijd; hij is negentien en leert voor meubelmaker. Als het kan, werkt hij bij oom Steven. Hij ziet er cool uit, vindt Lizzy, met zijn bruine krullen en zijn vrolijke lach.

'Waar bleven jullie nou? We zijn hier al eeuwen!' zegt Lizzy zogenaamd boos.

'Weet ik veel, we waren verdwaald. En mijn navigatiesysteem ligt ergens achterin tussen die troep van jullie.'

'Hé, hé,' protesteert Lizzy's moeder. 'Dat is geen troep, het

zijn zorgvuldig gekozen en gerestaureerde meubels.’

‘Je hebt die rommelmarktbande een likkie verf gegeven, bedoel je,’ grinnikt oom Steven. ‘Nou, laten we het museum dan maar gaan volstouwen. Past het erin, denk je?’ Hij knip-oogt naar Lizzy.

Plotseling voelt ze zich een stuk lichter. ‘Het is hier wel honderd keer groter dan in ons oude huis,’ zegt Lizzy. ‘En ik heb al een kamer gekozen.’

Haar moeder glimlacht. ‘Dus je blijft nog even? Gelukkig.’

Lizzy knikt. Ineens móét ze haar moeder knuffelen. ‘Sorry, mam.’

‘Is goed, liefie.’

‘Ik weet nu al precies waar alles moet,’ zegt Lizzy. ‘En ik heb er een kastje naartoe gesleept vanuit een andere kamer, en kijk...’ Lizzy legt haar hand op het hangertje. ‘Gevonden in dat kastje. Het is vast van iemand geweest die hier heeft gewoond en die ook uit Amsterdam kwam. Er staat een poes op en de drie kruisjes van Amsterdam, kijk maar.’ Ze laat iedereen het hangertje zien.

‘Mooi, hoor,’ zegt haar oom. ‘En laat nou het huis eens effe zien. Vooral waar de koffie staat.’

Pim smakt een paar keer. ‘Ik heb trek in een paar glazen koud water.’

‘O! Eh...’ Lizzy trekt een gezicht. ‘Zet de hoofdkraan van het water even open, oké?! Weet jij hoe dat moet?’ Ze rent naar de wc en glipt naar binnen. Voor de zekerheid ademt ze door haar mond. Lizzy blijft met haar rug tegen de deur wachten tot ze hoort dat de spoelbak helemaal is volgelopen. Dan kan ze eindelijk doortrekken.

Pfoe. Stukken beter.

Na de koffie lopen ze met z'n vieren het hele huis door. Naast de keuken is een bijkeuken met een oude wasmachine en een grote spoelbak. Vanuit de keuken komen ze in de hal, waar de wc is en een kast met een trap die naar de kelder gaat. Ze kijken om een hoekje: het is er donker en ijskoud.

Aan de voorkant van het huis zijn twee kamers. Lizzy's moeder besluit dat de grootste kamer haar atelier wordt. Dan heeft ze genoeg ruimte en goed licht om schilderijen te maken.

De andere kamer wordt de woonkamer. Die is best groot, maar...

'Hm, het is niet echt gezellig hier,' mompelt Lizzy.

De inrichting lijkt vooral heel geschikt voor een wachtruimte op een treinstation. Kale muren en saaie oude meubels, zodat niemand er iets kan slopen.

'Die bank hadden ze van mij wel mee mogen nemen,' merkt haar moeder op.

Pim laat zich op de bank ploffen. 'Zit best lekker.'

'Dat zeg je ook van een bierkratje,' zegt oom Steven.

Pim grijnst en gebaart naar een vierkant plastic plaatje dat tegen de muur zit. 'Wees blij dat er een normale tv-aansluiting is. Anders kun je in dit boerengehucht waarschijnlijk alleen de meldingen ontvangen over hoe hoog het water in de sloot staat.'

'O my... daar had ik nog niet aan gedacht!' roept Lizzy uit. 'Bestaan er echt nog plekken waar je niet alle zenders kunt ontvangen?' Ze slaat haar armen stijf over elkaar. 'Zonder tv ben ik dus écht weg hier.'

Haar moeder duwt haar met een hand op haar schouder de woonkamer uit. 'We zullen zien. Het kan wel even duren voordat alles aangesloten is. Hou daar maar rekening mee.'

‘Maham!’ protesteert Lizzy.

Achter het woonhuis ligt nog een heel stuk boerderij. Vroeger waren daar stallen voor koeien, maar nu is het eigenlijk gewoon een grote, lege ruimte. Lizzy’s moeder vertelt dat iemand daar ooit een galerie in heeft gehad, met tentoonstellingen van schilderijen en beelden.

‘Wie gaat er nou helemaal vanuit de stad hierheen rijden om naar schilderijen te kijken?’ vraagt Lizzy.

‘Er wonen hier ook mensen, hoor,’ zegt haar moeder. ‘En er komen veel toeristen langs.’

‘Waarom?’ vraagt Lizzy verbaasd.

‘Omdat het hier zo mooi is,’ antwoordt haar moeder geduldig.

Hm... zo had Lizzy het nog niet bekeken, dat er ook mensen zijn die hier voor hun plezier naartoe gaan.

Oom Steven heeft niet veel gezegd tijdens de rondleiding. ‘Het heeft lang leeggestaan,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Het stond te koop, maar er kwam niemand voor,’ legt Ellen uit. ‘Het is tegenwoordig erg duur om nog een boerenbedrijf te beginnen, met koeien en zo. En als je de boerderij helemaal wilt opknappen tot een mooi woonhuis, moet je daar heel veel geld in steken.’

‘Dus omdat het niet verkocht wordt, mogen jullie hier zolang gratis wonen?’ vraagt Pim.

Lizzy’s moeder knikt. ‘Ja, want als er niemand woont, komt er misschien ongedierte binnen, of insluipers die de boel slopen. Het is dus onze taak om het hier bewoonbaar te houden. Maar als we iets willen opknappen of veranderen, moeten we het zelf betalen.’

‘En als je weer geld hebt, gaan we terug naar Amsterdam,